

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

သူသာပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့လျှင်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"တုံ ...တုံ"

"..."

"တုံ ...တုံ"

ဖုန်းထဲက မြည်သံနှစ်မျိုးက အဆက်မပြတ်ပေ။ Viber ကနေ စာပို့နေတာ ဟိုဘက်က စာဝင်လာသံက တုံ ...တုံ။ ဒီဘက်က ပြန်ပို့တော့ ကွဲခနဲ ကွဲခနဲနှင့် ဖုန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံက မနားမနေပါ။

"တုံ ...တုံ"

"..."

"ကွဲ"

"တုံ ...တုံ"

သူမနာမည်အပြည့်အစုံက ယိမ်းနွဲ့ဟန်ပါ။ ဒီအိမ်မှာ သူမကိုပဲ အလိုလိုက်ထားကြသဖြင့် ဆိုးခွင့် နွဲ့ခွင့်အရှိဆုံးလူ၊ သူမနားထဲမှာ ခြေသံကြားပြီး ကိုယ့်ဆီကို လာနေတဲ့ လူရိပ်ကို မြင်ပေမယ့် ဂရုမစိုက်သလို စာပို့မပျက် အထိုင်မပျက်ပေ။ ပြောစရာရှိရင် ပြောလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့။

"ယိမ်း"

"..."

"ယိမ်းလေး"

နောက်ထပ်ခေါ်တော့မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးဆတ်၍ ထူးဟန်ပြလေသည်။

"ထမင်းစားဖို့ ခေါ်ခိုင်းလို့ ကလေး၊ ကလေးကို လူကြီးတွေ စောင့်နေကြတယ်လေ"

"ယိမ်း ဗိုက်မဆာသေးဘူး ဒေါ်ဦး၊ လူကြီးတွေ စားပါစေ၊ ယိမ်းကို စောင့်မနေနဲ့ လို့ "

"မဆာလည်း နည်းနည်းတော့ စားလိုက်ပါလား ယိမ်းရယ်၊ ယိမ်းနဲ့ မှ အတူတူမစားရရင် ထမင်းမစားတတ်မှန်း ယိမ်း သိရဲ့ သားနဲ့ ၊ ကျန်တဲ့ အချိန်က အကြောင်း မဟုတ်ဘူး လေ။ အခု မမကြီးက သိပ်နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး မို့လား"

ယိမ်း တွေခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ အဲဒါက တကယ်ပဲလေ။ ကြီးကြီးက အခြားဘယ်သူပဲ မရှိရှိ ယိမ်းနဲ့ အတူ ထမင်းစားရမှ ကျေနပ်သူပါ။ ယိမ်း ထမင်းမစားရင် သူလည်း မစားဘူးလေ။ အင်မတန် ဗိုက်ဆာမှသာ စားတာဆိုတော့ တစ်ခါတလေ ယိမ်းဗိုက်မဆာလည်း ကြီးကြီးထမင်းမစားမှာ စိုးလို့ တစ်လုတ်နှစ်လုတ် ဝင်စားရသည် သာ။

အခု ...စာပို့ တာကလည်း အရှိန်ကောင်းနေတာမို့ ...

"ဒါဆိုလည်း ယိမ်း လိုက်ခဲ့မယ်"

ပြောပြီး ဒေါ်ဦးနှင့် ထလိုက်လာခဲ့တော့သည်။ ဖုန်းကတော့ အင်တာနက်ဖွင့်လျက်သားပါပဲ။

"တုံ ...တုံ"

"..."

"တုံ ...တုံ"

"..."

"တုံ ...တုံ"

စာတွေက အဆက်မပြတ်ဝင်နေပြီ။ ယိမ်း သွားရင်းလာရင်း ဖတ်သာဖတ်နေတာ ပြန်မပို့နိုင်သေးပေ။ ထမင်းပိုင်းမှာ ဘယ်သူတွေ ထိုင်စောင့်နေလဲ ယိမ်း သေသေချာချာ မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး။ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးတာနှင့် တစ်ဖက်ကို စာပြန်ပို့လေသည် ။ ထမင်းကိုချက်ချင်း မစားဖြစ်သေးပါဘူး။

မင်းဘုန်းခ၊ ယိမ်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်တိုသွားရသည် ။ ကိုယ်တွေကတော့ သူ့ကို စောင့်နေလိုက်ရတာ။ သူကတော့ ရောက်လာတာတောင် ဖုန်းကိုပဲ အာရုံစိုက်နေပြီး ထိုင်နေတဲ့ သူတွေကို ဖုတ်လေသည့် ငပိ ရှိတယ်လို့ ပင် မမှတ်တဲ့ ပုံပါ။

"ကွီ"

"တုံ ...တုံ"

"ယိမ်း"

"..."

"ရှင်"

နောက်ထပ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေသံနှင့် ခေါ်လိုက်တော့မှ ထူးပုံက လန့်ထူး ထူးလိုက်တဲ့ ပုံပါ။ အနီးကပ် ဒီလောက်ခေါ်တာတောင် ဂရု

မစိုက်ဘူး။ ကိုယ်တွေက ဖုန်းထဲမှာ စာပို့နေတဲ့ လူလောက် အရေးမကြီး
ဘူးလား။

"ပေးစမ်း"

"ဟင်"

မင်းဘုန်းခ ယိမ်းလက်ထဲက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်၏။ ပြီး
တော့ စာတွေကို ဖတ်ကြည့်လေလျှင် ...

"ကိုကြီး ...ဘာလုပ်တာလဲ။ ပြန်ပေး ...ဖုန်း"

"မပေးဘူး"

"ကိုကြီး ပေးနော်"

"ငြိမ် ငြိမ်နေစမ်း"

ဖုန်းကို လိုက်လုနေတဲ့ ယိမ်းလက်ကို မင်းဘုန်းခ ဖယ်ပစ်ပြီး စာကို
သာ အမိအရဖတ်လေသည် ။

"ကိုကြီးပေးပါဆို"

"..."

"ကိုကြီး"

ယိမ်းကလည်း မရမကလိုက်လုလေလျှင် ...

"သား"

မိခင်က ခေါ်တာကြောင့် မင်းဘုန်းခ မိခင်ဆီသို့
အကြည့်ရောက်သွားလေသည် ။

"ဖုန်းပြန်ပေးလိုက်ပါကွယ်"

"မေမေ ...မေမေ မသိဘူးနော်။ ဒီကောင်မလေး"

"ဖေဖေတို့ လည်း ငယ်ရာကနေ ကြီးလာတာ သိသင့်သလောက် တော့ သိပါတယ် သားရဲ့ ။ မင်းမေမေက ပြန်ပေးခိုင်းနေတာ ပြန်ပေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်တယ် ...ပြန်ပေး"

ပြောပြီး ယိမ်းက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ပြန်လုလေသည် ။ မင်းဘုန်းခစိတ်ထဲမှာ မတင်မကျပါပဲ။ ယိမ်းကို ဖုန်းကိုင်ခွင့်ပေးလိုက်တာ သူမှားပြီလား။ သွားရင်လာရင် တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိတ်မချလို့ လေ။ အရေးကြီးရင် ဆက်သွယ်လို့ ရအောင် ဒီဖုန်းကို ဝယ်ပေးထားတာ။ အခုကျတော့ ယိမ်းက မဟုတ်တဲ့ ဘက်မှာ ပါ အသုံးချနေတော့ ရင်မောရတာကိုယ်။

"သမီး"

"ရှင် ...ဘဘ"

"ဘဘတို့ က သမီးကို ဖုန်းကိုင်ခွင့်ပေးထားတာ သမီး ဘယ်ရောက်နေတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ အတူရှိနေတယ်၊ ဘာဖြစ်နေတယ်၊ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ...သမီးသိပါတယ် ဘဘ"

မင်းဘုန်းခ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။ နင်ပြောလိုက်ရင်တော့ သိပါတယ် ...သိပါတယ်နဲ့ လူကြီးတွေရှေ့မှာ သာ ပုတ်သင်ညှိလုပ်နေတယ်။ ကွယ်ရာကျတော့ နားထောင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခံမပြောနားမထောင်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာလေ။

"အေး ...သိတယ်ဆိုရင် ဘဘကတော့ ဖုန်းကို စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ပဲ သုံးစေချင်တယ်ကွယ်"

"ဟုတ်"

"ကဲပါ ...စားခါနီး သောက်ခါနီးကို ပြောမနေပါနဲ့ ၊ သမီး ထမင်းစား
"

စားဆိုလို့ ထမင်းစားကြတော့ ယိမ်းထမင်းစားနေတာ တို့ ကနန်း
ဆိတ်ကနန်းနှင့် ပါ။ ကိုယ့်ပါးစပ်အရသာခံတာတောင် စိတ်မပါသလိုပါ
ပဲ။

"ဟဲ့"

"ဟင်"

"ထမင်းစားနေတာ စိတ် မပါဘူးလား။ စိတ်က ဘယ်ရောက်နေတာ
လဲ"

"ကိုကြီးနော်"

"ဘာ ကိုကြီးနော်လဲ၊ ပြောလိုက်ရ မကောင်းရှိရော့မယ်၊ နင်က အဲဒီ
ကိစ္စတွေ စိတ်ဝင်စားနေပြီပေါ့လေ ...ဟုတ်လား"

"ဟာ ...စိတ်မဝင်စားပါဘူး ကိုကြီးရဲ့ ၊ ယိမ်းက ငယ်သေးတာပဲဥစ္စာ
၊ ပညာတောင် မစုံသေးဘူး"

"ဪ ...အဲဒါတော့ သိတယ်လား၊ တော်ပါသေးရဲ့ "

ခပ်ငွေ့ငွေ့ပြောလိုက်တော့ ယိမ်းက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလေသည်
။ ပါးစပ်ကလည်း အသံတိတ် လှုပ်စိလှုပ်စိနဲ့ ဘာတွေပြောတယ် မသိပါ
ဘူး။

"ပြောချင်ရင် ကျယ်ကျယ်ပြော"

"ဘာမှ မပြောဘူး"

"သားကလည်း ကွယ်"

"မေမေ အသာနေစမ်းပါ။ ဒီကောင်မလေးကို မပြောဘဲ ဒီအတိုင်း ထားလို့ မရဘူး၊ နေစမ်းပါဦး ...အဲဒီကောင်က နင်တို့ ကျောင်းကလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ဘယ်သူလဲ ယိမ်း မသိဘူး။ နာမည်က သူရအောင်တဲ့ ၊ ယိမ်းဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုရလဲမသိပါဘူး။ ယိမ်းဘာမှ ပြန်မပြောလည်း သူက စာတွေပို့နေလို့ အခုနောက်ပိုင်းမှ အပျင်းပြေ ပြန်ပို့မိတာပါ။ စာတွေ ကိုကြီး ဖတ်ကြည့်နေတာပဲ။ ယိမ်းဘက်က အနုတ် လက္ခဏာ ပြထားတာပဲဥစ္စာ"

အဲဒါကတော့ ဟုတ်ပါသည် ။ ဟိုဘက်က အချစ်တွေ၊ အလွမ်းတွေ ဖွဲ့နွဲ့သလောက် ယိမ်းပြန်ပို့တဲ့ စာတွေက လှောင်သလိုလို၊ ရွဲ့လုံးဖွဲ့လုံး တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုစိတ်ချရမလဲ။ ဒီအရွယ်တွေက စိတ်ကစားတဲ့ အရွယ်၊ ဟိုဘက်က၊ စကားလုံးတွေကို တစ်နေ့မသာယာဘူးလို့ ပြောနိုင် မလား။

"အခုအနုတ်လက္ခဏာပေမယ့် နောက် အပေါင်းလက္ခဏာဖြစ်မသွား ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။ ရှုပ်ပါတယ်... နင် ဒီနေ့ကစပြီး ဖုန်း ကိုင်စရာမ လိုတော့ဘူး။ အဲဒီဖုန်းကို ငါသိမ်းမယ်"

"ဟာ ...ကိုကြီး"

ယိမ်း အဲဒီလိုကျ လက်မခံနိုင်ပေ။ ဘယ်သွားသွား အရေးအကြောင်း ဆို ဒီဖုန်းလေး ရှိမှ ဖြစ်မှာ လေ။

"ကိုကြီး ...အဲဒီလို အနိုင်မကျင့်နဲ့ နော်။ အဲဒီလိုကို ယိမ်း Block ပစ်မ ယ်၊ ဖုန်းသိမ်းစရာမလိုဘူး"

"ဘာထူးမှာ လဲ၊ ဆင်းကတ်တစ်ကတ်မှ ထောင့်ငါးရာပဲရှိတာ။ အသ

စံဝယ်ပြီး ဟိုက ဆက်သွယ်မှာ ပေါ့"

"ကျွတ်"

"ကဲပါ သားရယ် ... ဖုန်းတော့ သိမ်းမနေပါနဲ့ ။ သမီးကိုပဲ ဆင်းကတ်လဲပေးလိုက်"

"ဟာ ...ဖေဖေကလည်း အဲဒါလည်း မဖြစ်သေးဘူး။ ဟိုကောင့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဒီကောင်မလေး မှတ်မိနေမှာ ပဲလေ။ သူက စပြီး ဆက်သွယ်လို့ ရနေတာပဲ"

ယိမ်း စိတ်တိုသွားရ၏။ မင်းဘုန်းခကို ပေစောင်းစောင်းနှင့် ကြည့်ကာ ...

"ဒါဆိုလည်း သိမ်း ...သိမ်း၊ ရော့"

"ဒေါက်"

ဖုန်းကို မင်းဘုန်းခရှေ့သို့ ချပေးခဲ့ပြီး ယိမ်း ထသွားလေတော့သည် ။ သွားပါစေ၊ စေတနာမှန်းမသိဘူး ...ဟွန်း။

အခန်း(၂)

ဥမ္မာက သူ့ဘဲနှင့် ချိန်းထားလို့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးပါဆိုတာနှင့် ယိမ်းတို့ အင်းယားကန်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ စားစရာသောက်စရာတွေမှာ ထားလို့ ရောက် လာပြီးမှ ဥမ္မာ ရည်းစားကရောက်လာသဖြင့် ဥမ္မာက မစားတော့ဘဲ ပိုက်ဆံရှင်း၍ ထားခဲ့လေလျှင် ...

"နင် ဘာမှ မစားတော့ဘူးလား ဥမ္မာ"

"မစားတော့ပါဘူး၊ ငါ ကိုနဲ့ လိုက်သွားလိုက်တော့မယ်"

"အေး ...သွား ...သွား၊ ဒါမျိုးကျ အစားပုပ်မ၊ ဘာမှ မစားတော့ဘဲ အာဟာရသိဒ္ဓိပြည့်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟွန်း ...မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

ယိမ်းက မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြော လိုက်လေလျှင် ...

"အဟဲ ...နည်းနည်းကိုယ်ချင်းစာပေးကြပါဗျာ"

"ဟုတ်တယ် ...ယိမ်းနော် နင် ဝဋ်လည်မယ် သိလား"

"လည်ပါစေ ...ကဲ သွားတော့"

"ဟွန်း"

ဥမ္မာက မျက်စောင်းထိုးပြီး သူ့လူလက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။ သီရိက အရယ်သမားလေ၊ သူများ ပြောရင်

ရယ်ပဲရယ်နေတာ။ အခုကျတော့ ဥမ္မာတို့ အတွဲကို လိုက်ငေးနေလေလျှင် ...

"ဟဲ့ ...သီရိ"

"ဟဲ့ ...သီရိ"

"အင် ...ဟင်"

"ဘာလဲ ...သူများ အတွဲကိုကြည့်ပြီး နင်က အားကျနေတာလား"

"ဟာ ...မဟုတ်ပါဘူး ယိမ်းရဲ့ "

"ဒါဆို ဘာလို့ လိုက်ကြည့်နေတာလဲ"

"အဟဲ ...ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်နေတာ"

"ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး သိလား"

"အဟဲ"

သီရိတတ်တာ အဲဒါပဲလေ။ သူများ ပြောတာ နားထောင်ပြီး ရယ်စရာရှိရယ်၊ ငိုစရာရှိငိုမယ်။ စကားကတော့ အလွန်နည်းသူပါ။ သူများက ဘာပြောပြော တအင်းအင်းနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး သူများက သူမကို မဟုတ်တာပြောရင် မဖြေရှင်းပဲ ငိုပဲ ငိုတတ်တာလေ။

လူအချို့က ...

အဲဒီလို အေးဆေးသူကို အနိုင်ကျင့်တတ်ကြလို့ ယိမ်းက ဝင်ဖြေရှင်းပေးရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားကြတာပါ။ အခုတော့လည်း အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပေါ့။

"သီရိ"

"ဟင်"

"နင် ကြက်ဖင် စားမလား"

"အင် ...မစားချင်ပါဘူး။ ရွံစရာကြီး နင်ပဲစား"

"အောင်မယ် ...ဒါတော့ ပြန်ပြောတတ်တယ်၊ နင့်ကို စကားနည်းလို့ ပြောတာဟဲ့ သိလား၊ နင်က တေမိဇာတ်တော်ပဲ ကနေ။ လူတွေက ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်ရင် ငါပြောရတယ်ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်ကြတာ"

"ငါက ဒီလိုပဲ နေတတ်တာကိုးဟ၊ အော်ဟစ်ကြီးကျယ်နဲ့ လည်း ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူးဟာ"

"ငါပြောတာက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး လေ သီရိရဲ့ "

သီရိကို နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။ ကိုယ်ဆိုလိုချင်တာက သူများ ပြောတိုင်း ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာရော ခေါင်းငုံ့မခံဖို့ လေ။ မဟုတ်ပြောရင် ရှင်းပြတတ်ဖို့ နဲ့ ချေပနိုင်ဖို့ ပါ။

"ဟိုလေ ...ဒီက"

အနားကပ်ပြီး ရှေ့မဆက် နောက်မဆက်စကားသံကြောင့် ယိမ်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ ...

"ကျွန်တော် ဒီမှာ ထိုင်လို့ ရမလားမသိဘူး။ ထိုက်ထိုက်က ဒီမှာ ထိုင်စောင့်လို့ ပြောလို့ ပါ"

ယိမ်း မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် စုကျုံ့သွားပြီး ...

"ထိုက်ထိုက်ဆိုတာက"

"ထိုက်ထိုက်ဆိုတာ ယူတို့ သူငယ်ချင်း ဥမ္မာ့ချစ်သူကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ က သူ့ကို ထိုက်ထိုက်လို့ ပဲ ခေါ်ကြတာဗျ။ ကျွန်တော်တို့

က သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူနဲ့ အဖော်လိုက်တာဗျ။ အခု သူက ယူတို့ နဲ့ သွားထိုင်လို့ မှာ ခဲ့လို့ "

"ဪ"

အမေမှာ တဲ့ အတိုင်းဆိုသလို ထိုက်ထိုက်ဆိုတဲ့ လူမှာ တဲ့ အတိုင်း လိုက်နာတာလား။ တကယ်မှာ ခဲ့တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ်တွေနဲ့ ရင်းနှီးချင်လို့ အကွက်ဆင်တာလား။ မှာ တာကို လိုက်နာတာ ဆိုရင် တော့ ဒီလူလည်း သိရိလိုလူမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်

"ကျွန်တော် ထိုင်ရမလား မသိဘူး"

"ထိုင်လေ ...ထိုင်ပါ"

"ကျေးဇူးပါဗျာ"

ထိုလူထိုင်ပြီးနောက်မှာ တော့ ...

"သီရိ"

"ဟင်"

"တို့ သွားရအောင် ...အဲဒါတွေယူခဲ့"

ယိမ်းက စိတ်မြန်လက်မြန်ထရပ်ပြီး စားစရာ သောက်စရာတွေကို သယ်လေတော့ ...

"အဲဒါတွေ ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ကျွေးချင်တဲ့ သူက ပိုက်ဆံပေးမှာ ထားတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီ အတိုင်းမထားခဲ့ဘူး၊ ပါဆယ်ထုပ်ခိုင်းပြီး ယူမယ်"

"ဟယ် ...နင်ကလည်း "

"ဘာလဲ ...ဒါယူဖို့ ကျ နင်က ရှက်တယ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ရင် ယူခဲ့"

"အေး ...အေးပါ"

သီရိလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ယိမ်းသယ်လို့ ကျန်တာတွေကို သယ်ပြီး
နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့လေလျှင် ...

"ဟာ ...အဲဒီလိုမလုပ်ကြနဲ့ လေ"

ယိမ်းလှည့်ကြည့်ပြီး ...

"ဘာလဲ ...ရှင်စားမလို့ လား ဒါတွေ"

"မဟုတ်ပါဘူး ...ကျွန်တော်ပြောတာက ..."

ယိမ်း သူ့စကားကို ဆက်နားထောင်မနေတော့ပေ။ ခြေထောက်တွေ
ကို အလုပ်ပေးလိုက်တာနှင့် ...

"နေကြဦးလေ ...ဟေ့"

"..."

"တကယ်ထားခဲ့ကြတာလား။ နေကြဦးလေ"

အခန်း(၃)

မင်းဘုန်းခ တကယ်စိတ်ညစ်ပါတယ်။ သူနဲ့ အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးချင်တာများ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် ခန့်ခန့်ညားညား ထိုင်ရမယ့် နေရာတစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် ချိန်းပါတော့လား။ ခုတော့ အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးတာ အင်းယားကို လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ လိုက်လာရတာလေ။ လိုက်သာလာရတယ် စိတ်က သိပ်မလုံပေ။

ခင်ဝါဆို သူ့အပေါ် ဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးကြီးလေ။ ချွဲတဲတဲညှုတုတုနဲ့ ။ အဲဒါကိုပဲ စိတ်မရှည်တာ။ ခုတော့ အားနာနာနှင့် လိုက်လာတာ အင်းယားကန်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

"ကိုဘုန်း"

"..."

"ကန်ပေါင်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောကြမယ်နော်"

"ဟာ ...မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး စားရင်းသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့။ လမ်းလျှောက်ရင် ခြေညောင်းဦးမှာ "

ဝါဆိုက ရယ်လိုက်ပြီး ...

"ကိုဘုန်းကလည်း လမ်းလျှောက်ရတာ ကျန်းမာရေးနဲ့ တောင် ညီညွတ်သေးတယ်။ သူများ တွေဆို တမင်အချိန်ပေးပြီးတောင် လမ်းလျှောက်

နေကြတာကို"

"အခုချိန်ကန်ပေါင်မှာ လမ်းလျှောက်ရင် သူများ တွေ တစ်မျိုးထင်ကုန်မှာ ပေါ့ ဝါဆိုရဲ့ ။ ဒီအရွယ်တွေ ပခုံးချင်းယှဉ်သွားရင် အဲဒီလိုပဲ ထင်ကြမှာ "

"အောင်မယ် ...အထင်ခံရရင် ကိုဘုန်းက နာအံ့ထင်နေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ရင် ပြောမနေနဲ့ တော့လာ သွားမယ်"

မင်းဘုန်းခ ဘာမှ ထပ်မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူမ ခေါ်ရာနောက်သို့ပဲ လိုက်လာခဲ့တော့သည် ။ ရောက် လာပြီးမှ တော့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ ဒီနေရာကို ကိုယ့်အသိမိတ်ဆွေတွေ လာကြမှာ မှ မဟုတ်တာ။

"ငါက အားနာလို့ ပြောတာ ယိမ်းရဲ့ ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကြောင်စိစိနဲ့ ကျန်ခဲ့ရမှာ ။ ပြီးတော့ ဥမ္မာကို နင်ထားခဲ့တော့မလို့ လား"

"ကြောင်စိစိမကလို့ ကျားစိစိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူလာရောတိုင်း ကိုက လက်ခံစကားပြောနေရမှာ လား သိရိရဲ့ ၊ အားမနာနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်က သူကျွေးတာ စားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ "

"ဒါဆို ဥမ္မာကရော"

"ထားခဲ့မှာ "

"ဟင်"

သီရိက ယိမ်းကို လှည့်ကြည့်လေသည် ။ ပြောချင်တာတစ်ခုကို မျှီသိပ်လိုက်ပုံပါပဲ။ ယိမ်းကပဲ ဆက်ပြီး ...

"တွေ့ပူမနေစမ်းပါနဲ့ သီရိရယ်၊ ဥမ္မာက ကလေးမှ မဟုတ်တာ။ သူပြန်လာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဘဲ ရှိနေတာပဲ။ စိတ်မချရင် လိုက်ပို့လိမ့်မယ်"

"ဟင်"

‘ဟင်’ဆိုတာ မင်းဘုန်းခနုတ်က ထွက်သွားတဲ့ အသံပါ။ ယိမ်းလို့ ခေါ်သံကြားတာနှင့် ကြည့်လိုက်မိတော့ တကယ်ပဲ ယိမ်းပါ။ ဘေးက သူငယ်ချင်းနဲ့ ။ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ။ ပြောလိုက်ရင်တော့ အကောင်ကြီး စကားလုံးတွေက ကြီးမှ ကြီးပါပဲ။ အခုကျတော့ အင်းယားကန်ကိုတောင် ရောက်နေပြီပေါ့။

တွေ့မယ်။

"ယိမ်း"

"ဟင်"

"ယိမ်း"

"ကိုဘုန်း ဘယ်ကိုလဲ"

"ခဏလေး"

လက်ကိုဆွဲထားတဲ့ ဝါဆိုလက်ကို ဖယ်ချခဲ့ပြီး မင်းဘုန်းခ ခြေလှမ်းက ယိမ်းဆီသို့ပါ။ ယိမ်းလို့ ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ယိမ်းမှာ လည်း သူ့ကိုမြင်သွားလေတော့ ...

"အယ်"

"ယိမ်း"

"ကိုကြီး"

"အိမ်မှာ ဆုံးမရင်တော့ ဘာလေးညှာလေးနဲ့ အခု ဒီကို ဘာလာလုပ် တာလဲပြော၊ ဘယ်ကောင်နဲ့ ချိန်းတွေ့နေတာလဲ"

"ကိုဘုန်း"

ဝါဆိုပါ အနားရောက်လာတော့ ယိမ်း မျက်မှောင်လေးကြုတ်သွား လေသည်။ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မျက်နှာနဲ့ လှတယ်ဆိုတာထက် အမြင်က တိဖို့ ကောင်းလောက်အောင် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ဟော့ပါ။ ယိမ်းတို့ လည်း ဟော့သည် လေ။ ဟော့တာချင်း အတူတူမျက်နှာက ကာလာတွေ ခြယ်ထားတော့ ပိုဟော့သလို ခံစားမိတာပဲဖြစ်မှာ ပေါ့။ သူမက ဘယ်သူ လဲ ...

ကိုကြီးကောင်မလေးလား မျက်နှာကြောမြင်ရတာ အထက် စီးဆန် မယ့်ပုံပါ။ အဲဒါမျိုး ဆိုရင်တော့ ယိမ်းယောက်မ မတော်ချင်ပါဘူး။ ယိမ်း ကိုကြည့်တဲ့ ပုံက မကြည့်တဲ့ ပုံလေ။

"ယိမ်း"

"..."

"ငါမေးတာ ပြန်ပြောလေ"

"အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကန်တော်ကြီးနဲ့ အင်းယားကန်ကိုရောက်နေတာ မဆန်းဘူး ကိုကြီး"

"ဘာ"

"ကိုကြီးကရော ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"နင် ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့ "

"ကိုဘုန်း"

တစ်ဖက်က ခေါ်တော့ မင်းဘုန်းခ လှည့်ရပြန်သည် ။ ယိမ်းက ပြန်ပြောလို့ စိတ်တိုနေရတဲ့ အထဲ သူမက တစ်မှောင့်။

"ကိုဘုန်းကို ပြန်ပြောနေတာ ကက်ကက်လန်ပါလား။ သူက ဘယ်သူလဲ ကိုဘုန်း"

အောင်မယ် ကိုယ်ဖြင့် တစ်ခါပဲ ပြန်ပြောရသေးတယ် ကက်ကက်လန်တဲ့ ။ သူကမှ ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ အသားလွတ်မျက်နှာကြောတင်းနေတာ။ ဒါမျိုးကို ယိမ်းကလည်း ငြိမ်ခံမနေတတ်ပေ။ ဒါကြောင့် တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှ ပဲ။

"သူက ကိုယ့်ညီမပါ"

"ဟင်"

"နာမည်က ယိမ်းနွဲ့ဟန်တဲ့ "

"ဪ"

ယိမ်း ကိုကြီးကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည် ။ ဘာဆက်ပြောဦးမလဲ နားထောင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။

"ကိုဘုန်းနဲ့ သူက မောင်နှမအရင်းလား ကိုဘုန်း"

ယိမ်း ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဘာလဲ ...သူစိမ်းတွေဆိုရင် ပုဒ်မအသစ်တပ်ပြီး တရားစွဲမလို့ လား ။ ဟုတ်လား"

"ယိမ်း"

"..."

"နင် မရိုင်းနဲ့ နော်၊ ငါ နားရင်းအုပ်လိုက်ရ"

"အုပ်လေ ...ကိုကြီးက ယိမ်းဆိုရင် ဘယ်တုန်းက အကောင်းမြင်ဖူးလို့လဲ"

ပြောရင်း ငိုသံက ပါ လာလေလျှင် ...

"တော်ပါ ကိုဘုန်းရယ်၊ ဝါဆို မေးမိတာကိုက မှားတာပါ။ ညီမကို မတောင်းပန်ပါတယ်။ မမက မသိလို့ မေးမိတာပါကွယ်"

အခုကျတော့ စောစောက မျက်နှာကြောတင်းနေတာ သူမ မဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပါပဲလား။ ဒါ ကိုကြီးနဲ့ ယိမ်းမောင်နှမဆိုလို့ မျက်နှာကြောက လျော့သွားတာ၊ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါ။ အလျော့အတင်းမြန်တဲ့ သားရေကွင်းမျက်နှာ။

"ဟဲ့ ...ပြောနေတာ ကြားလား။ ဝါဆိုက တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့ "

"ကြားသားပဲ"

"ကြားရင် တစ်ခုခုပြန်ပြော လိုက်လေ"

"ယိမ်းက ရင်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်းပဲ ပြောတတ်တာနော်"

"အင်"

ယိမ်းစကားကြောင့် မင်းဘုန်းခ ဘုရားသာ စိတ်ထဲက တမိတော့၏။ စောစောက ဝါဆိုမျက်နှာကြောတင်းတင်းနဲ့ မေးတာကို ယိမ်းဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ။ ဒီကောင်မလေးက မဟုတ်မခံလေ။

"ဘယ်လိုလဲ ပြောရမှာ လား"

"ကဲပါ ...အဲဒီထားလိုက်တော့"

တွေ့လား။ ယိမ်း ပက်ခနဲ ပြန်ပြောမှာ ကျ ကြောက်လိုက်တာ။ စကားလမ်းကြောင်း လွဲသွားလေပြီ။

"ထားလို့ မရသေးဘူး ကိုကြီး"

"ဟင်"

"ယိမ်းကလည်း ပြန်မေးပါဦးမယ်။ ကိုကြီး ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ။ သူကရော ဘယ်သူလဲ။ ကိုကြီးရည်းစားလား"

"ဟာ ...ယိမ်း"

မေးချလိုက်တာ တည့်တည့်ကြီးမို့ ဝါဆိုကို အားနာလိုက်တာ။ ဒီကောင်မလေးပါးစပ်ကိုက အထိန်းအကွပ်မဲ့တာပါ။

"ယိမ်း ...မေးတာဖြေလေ"

"ငါ့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် ဘာဖြစ်ဖြစ် နင်မေးစရာမလိုဘူး ယိမ်း။ ငါက အကြီး နင်က အငယ်။ ငါမေးတာကိုပဲ ဖြေ။ နင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဖြေပြီးရင် ယိမ်းသွားတော့မယ်နော်"

"ကဲ ...ဖြေ၊ ဖြေပြီးရင်သွား"

"ချစ်သူနဲ့ လာချိန်းတွေ့တာ"

"ဟင်"

ပြောပြီးတာနှင့် ယိမ်းလည်း ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။ အဲဒါမှတ်ကရော။ သူတို့ ဘာသာ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ကျန်ခဲ့ ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့ပဲလေ။